

story 38 知人不易 tsī: n̄in p̄t̄ jī: อย่าตัดสินคนอื่นอย่างง่าย ๆ

孔子有一摆带等学生出门, 钱用净哩. 七日无饭食,

khun31 tsi31 jīw jīt paj31 táj ten31 hók sēn tshùt mún tsh'ien júŋ tsh'ian ʔè, tsh'it n̄it mò:

fán sīt,

ขงจื้อ มี 1 ครั้ง นำพา ลูกศิษย์ ออก ประตู เงิน ใ้ เกลี้ยง แล้ว เจ็ด วัน ไม่มี ข้าว กิน

净食滴把杂粮。一日, 睡等当昼 目颜回唔知 哪里拿来一袋米.

tsh'ian sīt tít pa:31 tsh'áp liòŋ. jīt n̄it sój ten31 tōŋ tsú: mùk n̄ian fi: n̄ tī: n̄áj ʔè: n̄ā: lòj jīt thój

mi:31.

กินแต่ นิดหน่อย อาหารที่เป็นธัญพืช 1 วัน นอนอยู่กลางวัน เหยียนหุ่ย ไม่รู้ ที่ไหน หยิบ มา 1 กระสอบ

ข้าว

煮来食. 恁对孔子 睡呀醒, 看倒颜回打开 焗镬 盖 拈

tsu:31 lòj sīt. ʔan31 túj khun31 tsi:31 sój ʔá: sian31 khón taw31 n̄ian fi: ta:31 khōj phù: lò: kój

n̄iam

หุง มา กิน พอดี ขงจื้อ นอน แล้ว ตื่น เห็นเข้า เหยียนหุ่ย เปิดออก หม้อ ฝา หยิบ

饭食. 尾下, 颜回喊先生食饭. 先生话 “头先 佢发梦看倒吾爸.

fán sīt. mī: hā: n̄iam fi: hám sīn s̄an sīt fán. sīn s̄an wá: thèw siēn n̄aj pòt múŋ khón taw31

n̄ā: p̄ā:.

ข้าว กิน สุดท้าย เหยียนหุ่ย เรียก อาจารย์ กิน ข้าว อาจารย์ว่า ตอนแรก นั้น ฝัน เห็น ของฉัน พ่อ

佢今想装一碗饭先拜哩啊爸正来食.”

n̄aj kīn sioŋ31 tsōŋ jīt won31 fán, siān páj ʔè: ʔā: p̄ā: tsán lòj sīt.

ฉัน ตอนนี้ คิด ตัก 1 ชาม ข้าว ก่อน ไหว้ คุณพ่อ จึงจะ มา กิน

颜回 话：“唔好，饭唔伶俐。头先有烟屎跌落饭煲里。佢恹

niàm fi: wá: “m̄ haw31 fán m̄ làn lí: . thèw siēn jīw jān si:31 tièt lók fán pō: ?è. nàj

men31

เหยียนหฺยี่ ว่า ไม่ดี ข้าว ไม่ สะอาด ตอนแรก มี ไข่เฒ่า ตกลง ข้าว หุง ใน ฉัน คิด

倒丢撒又唔好，就拈来食撒哩。”

taw31 tīw phèt jīw m̄ haw31, tsʰíw nīām lòj sīt phèt lè:”

ว่า ทั้ง หมด อีก ไม่ดี ก็ หยิบ มา กิน หมด เลย

孔子听倒透下大气，话：“亲眼看倒，都信唔过。

khun31 tsi:31 thān taw31, thèw31 há: tháj hí: wá: “tsʰīn nīan31 khón taw31 tū: sín m̄ kuó

ขงจื้อ ได้ยิน เข้า ถอนหายใจใหญ่ ว่า ตาตัวเอง เห็น เข้า ทั้งหมด เชื่อ ไม่ได้

心里恹个，也靠唔住。大家记等，爱真真知得一个人，唔係恁容易。

sīm ?è: men31 ké:, jā: kháw m̄ tsú: . tháj kā: kí: ten31 ?ój tsīn tsīn tī: tèt jīt ké: nīn m̄ hé:

?an31 jùn31 jí:

ในใจ คิด นั้น ก็ ไม่ถูกต้อง ทุกคน จำไว้ ต้อง จริงๆ รู้ ได้ 1 คน ไม่ใช่ ว่าง่าย

มีครั้งหนึ่งของจื้อพาลูกศิษย์ไปตามเมืองต่างๆ จนใช้เงินจนหมด ไม่มีเงินซื้อข้าวกิน อดอยากอยู่ 7 วัน ไม่มีอะไรจะกิน กินแต่ธัญพืชชนิดหน้อย มีอยู่วันหนึ่ง ตอนเที่ยง ขณะที่งจื้อนอนหลับอยู่ ลูกศิษย์คนหนึ่งชื่อ เหยียนหฺยี่ (เป็นลูกศิษย์ที่ฉลาดที่สุด) ไม่รู้ไปนำข้าวสารมาจากไหน 1 กระสอบมาหุงกิน ขณะที่หุงข้าวอยู่นั้น ขงจื้อก็บังเอิญตื่นมาเห็น เหยียนหฺยี่กำลังเปิดฝาหม้อ หยิบข้าวกิน แต่ขงจื้อก็ไม่ได้พูดอะไร (แต่สงสัยว่าลูกศิษย์จะขโมยข้าวกินก่อน) พอข้าวสุก เหยียนหฺยี่ก็เรียกขงจื้อกินข้าว ขงจื้อจึงเล่าให้ฟังว่า ขณะที่นอนอยู่ได้ฝันถึงพ่อของขงจื้อ จึงอยากให้เหยียนหฺยี่ตักข้าว 1 ชามไปไหว้พ่อของขงจื้อ แล้วจึงมากินข้าวด้วยกัน เหยียนหฺยี่ ตอบว่า ไม่ดี เพราะว่าข้าวนี้ไม่สะอาด ตอนแรกเขาเห็นว่าไข่เฒ่าหล่นลงไป ในหม้อข้าว เขาจึงหยิบข้าวตรงส่วนนั้นออก คิดว่าจะไปทิ้ง แต่ก็เสียดาย จึงใส่ปาก

ตัวเอง ถึงจะสกปรกก็จะกิน จึงกินเอง ขงจื้อได้ฟังดังนั้น ก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่ (ที่คิดไม่ได้กับลูกศิษย์ เข้าใจผิดที่คิดว่าลูกศิษย์แอบขโมยข้าวกินก่อน) ว่าแล้ว ขงจื้อจึงสอนลูกศิษย์คนอื่นๆว่า ถึงแม้จะเห็นกับตา แต่ก็ยังเชื่อไม่ได้ว่าเป็นความจริง สิ่งที่ดีอาจจะไม่ถูกเสมอไป ทุกคนจงจำไว้ จะรู้จักใครสักคนจริงๆไม่ใช่เรื่องง่าย